

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 241/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť B. B., N., zastúpeného JUDr. K. M., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 10 C/181/2007-76 z 21. apríla 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8 Cob/104/2009-96 z 27. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2010 doručená sťažnosť B. B., N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C/181/2007-76

z 21. apríla 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Cob/104/2009-96 z 27. januára 2010.

Sťažovateľ ako odporca v súdnom konaní poukázal na návrh navrhovateľky, ktorá sa „domáhala proti sťažovateľovi (ako odporcovi v konaní vedenom Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 10C/181/20078) zaplattenia sumy 4.913,93 EUR (148.037,- Sk) s prísl. právnym titulom náhrady škody, ktorá navrhovateľke vznikla na tom skutkovom základe, že dňa 18.05.2006 uzatvorila s odporcom zmluvu o dielo, na základe ktorej vyplatila navrhovateľka odporcovi zálohu vo výške 294.000,- Sk. Na základe uzatvorenej zmluvy mal odporca okrem iného zhotoviť aj krov a prístrešky na rodinnom dome navrhovateľky, pričom odporca nedodrжал v tejto časti projektovú dokumentáciu pri realizácii diela a platné technické normy, z ktorého dôvodu navrhovateľka od uzatvorenej zmluvy o dielo odstúpila listom zo dňa 10.07.2006, pred úplným dokončením diela odporcom. Navrhovateľkou tvrdená škoda pozostávala z nákladov vynaložených navrhovateľkou na dokončenie diela iným zhotoviteľom; výšku škody v sume 148.037,- Sk navrhovateľka preukazovala znaleckým posudkom č. 86/2006 vypracovaným znalcom Ing. V. B. a dokladmi preukazujúcimi vynaloženie nákladov na dokončenie diela iným zhotoviteľom (M. P. – K., T.), s ktorým navrhovateľka uzatvorila ďalšiu zmluvu o dielo, predmetom ktorej bolo dokončenie strechy a prístreškov.

... Súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 10C/181/2007 - 76 zo dňa 21.04.2009 zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke sumu 4.913,93 EUR s prísl. s odôvodnením, že i keď v zmysle ustanovenia § 440 ods. 2 Obchodného zákonníka navrhovateľke uplatnený nárok nepatrí titulom náhrady škody, navrhovateľka dôvodne odstúpila od uzatvorenej zmluvy o dielo podľa článku VI. bod 6.4. zmluvy, zmluva o dielo teda zanikla dňa 12.07.2006, dňom doručenia odstúpenia od zmluvy odporcovi, pričom podľa názoru súdu prvého stupňa podľa § 351 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zanikli všetky práva a povinnosti účastníkov a navrhovateľke súčasne vzniklo právo na vrátenie celého plnenia, ktoré odporcovi poskytla ako zálohu na cenu diela v celkovej výške 294.000,- Sk. Keďže navrhovateľka si návrhom uplatnila len zaplattenie sumy 148.037,- Sk, súd viazaný jej návrhom nemohol jej priznať viac, než čoho sa domáhala.“

Sťažovateľ nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa, ktorý vyslovil v odôvodnení rozsudku, preto proti nemu podal odvolanie. Podstatou argumentácie sťažovateľa bolo, že ak dôjde k zrušeniu zmluvy, na základe ktorej si už účastníci vzájomne plnili, dochádza zo zákona „.... k vzájomnej podmienenosti nárokov na vrátenie poskytnutých plnení...“. Poukázal na to, že „súčasťou skutkových zistení v prejednávanej veci je aj to, že odporca na základe uzatvorenej zmluvy o dielo dodal materiál a vykonával práce na zhotovení krovu rodinného domu navrhovateľky a navrhovateľka vyplatila odporcovi zálohu vo výške 294.000,- Sk. Ak teda podľa odstúpením navrhovateľky zrušenej zmluvy o dielo si navrhovateľka a odporca vzájomne poskytli plnenia, sú obaja povinní si tieto plnenia (pokiaľ to ich povaha pripúšťa) vzájomne aj vrátiť, pretože ani navrhovateľka nemá právo ponechať si plnenie odporcu, právny dôvod ktorého dodatočne odpadol odstúpením od uzatvorenej zmluvy o dielo zo strany navrhovateľky.

...Vzájomnú viazanosť plnenia je treba rešpektovať aj pri formulácii žalobného petitu návrhu ako aj vo výroku súdneho rozhodnutia. Ak žalobný petit nevyjadruje povinnosť odporcu plniť oproti splneniu povinnosti navrhovateľky voči nemu, neumožňuje súdu, aby vzájomnú viazanosť reštitučnej povinnosti účastníkov neplatnej alebo zrušenej zmluvy mohol vyjadriť vo výroku rozsudku, a súd nemôže žalobe vyhovieť (R 26/1975 s. 164).“.

V tejto situácii sťažovateľ navrhol také usporiadanie vzájomných vzťahov, „.... podľa ktorého odporca by bol povinný vrátiť navrhovateľke prijatú zálohu na cenu diela vo výške 294.000,- Sk zníženú o hodnotu betónového venca, hodnotu betónových schodov, hodnotu prác vykonaných odporcom na odstraňovaní pôvodnej izolácie strechy rodinného domu navrhovateľky a o hodnotu vadne dodanej hrubej konštrukcie krovu strechy...

... Krajský súd v Trenčíne rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 8Cob/l 04/2009 - 96 zo dňa 27.01.2010 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil s odôvodnením, že hoci súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, uplatnený nárok patrí navrhovateľke titulom práva na náhradu škody. Podľa názoru Krajského súdu v Trenčíne si navrhovateľka uplatnila právo na náhradu škody vo výške 4.913,93 EUR s prísl., ktorá škoda jej vznikla vynaložením nákladov na odstránenie väd vzniknutých v dôsledku nekvalitne a neodborne vykonaných prác odporcom ako zhotoviteľom diela. Rozsah škôd spôsobených odporcom považoval Krajský súd v Trenčíne za preukázaný znaleckým posudkom Ing. V. B. č.

86/2006, podľa ktorého výška nákladov na opravu vadne zhotoveného krovu predstavovala 148.037,- Sk, z ktorej suma 4.736,- Sk činila cenu prác spojených s opravou železobetónových prvkov vonkajšieho schodišťa a suma 143.301,- Sk predstavovala práce spojené s demontážou a výmenou drevenej konštrukcie krovu v súlade s projektovou dokumentáciou. Nešlo pritom o vrátenie zálohy poskytnutej na zhotovenie diela, ale o náhradu nákladov vynaložených navyše, v súvislosti s odstránením vadného plnenia tak, ako to vyplýva zo záverov znaleckého posudku Ing. V. B.. Ak by odporca dielo (zhotovenie krovu) vykonal riadne, v súlade s projektovou dokumentáciou a technickými normami, nebolo by potrebné rozobratie krovu, nahradenie jednotlivých prvkov krovu v predpísaných parametroch a následne jeho nové zhotovenie.“.

Sťažovateľ nesúhlasí ani s právnym posúdením odvolacieho súdu, pričom poukazuje na to, že „krajský súd nesprávne ustálil predpoklady zodpovednosti za škodu a to predovšetkým preto, že sa týmito predpokladmi vôbec nezaoberal (okrem pojmu škoda celé odôvodnenie rozsudku neobsahuje ani jediný krát pojmy škodná udalosť a príčinná súvislosť)“. Sťažovateľ spochybňuje správnosť znaleckého posudku, z ktorého vychádzal odvolací súd pri určení rozsahu škody, a poukazuje na to, že „uvedený znalecký posudok vzhľadom k času jeho vyhotovenia (t.j. predtým, ako tretia osoba pristúpila k dokončeniu diela) možno považovať iba za dôkaz o pravdepodobnej predpokladanej výške možnej budúcej škody“. Znalec vo svojom posudku „... oceňuje práce spojené s demontážou a výmenou drevenej konštrukcie krovu ako celku...“, hoci „... k výmene celej konštrukcie krovu nedošlo, vymenené bolo iba latovanie a fólie, hrubá konštrukcia krovu ostala s malými opravami zachovaná“. Vyčíslenie rozsahu škody namieta sťažovateľ aj v tom, že odvolací súd považoval za vzniknutú škodu aj náklady navrhovateľky na dokončenie diela treťou osobou, ktoré podľa sťažovateľa nemožno považovať za škodu.

Sťažovateľ poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu Českej republiky v rozsudku sp. zn. 32 Cdo/2679/2008, podľa ktorého „medzi nákladmi na dokončenie rozostavaného diela treťou osobou a porušením povinnosti zhotoviteľa dodať dielo riadne nie je príčinná súvislosť, t.j. náklady vynaložené na dokončenie diela treťou osobou nemôže navrhovateľka požadovať od odporcu z titulu náhrady škody.

... Návrh navrhovateľky mal byť teda Krajským súdom v Trenčíne zamietnutý, pretože navrhovateľka neunesla bremeno tvrdenia (tým, že netvrdila vznik relevantnej škody) a bremeno dokazovania (tým, že navrhovateľka nepreukázala vznik skutočnej škody).“.

Z týchto dôvodov sa sťažovateľ domnieva, že „Okresný súd Prievidza rozsudkom č. k. 10C/181/2007-76 zo dňa 21.04.2009 a Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 8Cob/104/2009 - 96 zo dňa 27.01.2010 porušili ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky tým, že porušili ustanovenia hmotného a procesného práva keď zaviazali sťažovateľa k zaplateniu sumy 4.913,93 EUR (148.037,- Sk) s prísl., na ktorú navrhovateľka podľa hmotného práva nemá nárok resp. o ktorej navrhovateľka nepreukázala, že by jej takýto nárok proti sťažovateľovi vznikol.“.

Na základe toho sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 10C/181/2007 - 76 zo dňa 21.04.2009 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/104/2009 - 96 zo dňa 27.01.2010 porušené.

2. Zrušuje rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 10C/181/2007 zo dňa 21.4. 2009 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/104/2009 – 96 zo dňa 27. 01. 2010 a vec vracia Okresnému súdu Prievidza, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú sú Okresný súd Prievidza a Krajský súd v Trenčíne povinní vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/181/2007 a jeho rozsudkom z 21. apríla 2009, ktorým zaviazal sťažovateľa zaplatiť navrhovateľke 4 913,93 € so 4 % ročným úrokom z omeškania od 12. januára 2008 do zaplatenia a ktorým návrh v prevyšujúcej časti zamietol, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd (II. ÚS 54/02). Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup a rozsudok okresného súdu, pretože ich preskúmal na základe odvolania sťažovateľa krajský súd, ktorý rozsudkom č. k. 8 Cob/104/2009-96 z 27. januára 2010 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu č. k. 10 C/181/2007-76 z 21. apríla 2009 v celom rozsahu potvrdil.

Preto v súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu a rozsudku krajského súdu (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Z obsahu sťažnosti sťažovateľa, ktorý sa týka postupu a rozsudku krajského súdu, vyplýva, že jej podstatou je jeho nesúhlas s právnym názorom krajského súdu uvedeným v napadnutom rozsudku. Ústavný súd sa preto sústredil na posúdenie postupu a rozsudku krajského súdu z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti a akceptovateľnosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). Vzhľadom na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) (a aj čl. 46

ods. 1 ústavy), ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie. To však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Krajský súd vo veci rozhodoval na základe odvolania sťažovateľa, v ktorom sťažovateľ poukázal na § 457 Občianskeho zákonníka, ktorý je v tejto veci aplikovateľný a podľa ktorého, ak je zmluva neplatná, alebo bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Takto ide o synalagmatický, teda vzájomne previazaný a podmienený záväzok. Na základe tejto úvahy sťažovateľ konštatuje, že *„žalobkyňa sa však žalobou domáhala len zaplata 4 913,93 eur (148 037,- Sk), bez toho, aby pri formulácii žalobného petitu rešpektovala vyššie uvedenú povinnosť vrátiť mu, čo od neho dostala. Takto formulovanému petitu žaloby, bez vyjadrenia vzájomnej reštitučnej povinnosti, však súd prvého stupňa so zreteľom k vzájomnej povinnosti plnenia a viazanosti návrhom účastníkov nemohol a nemal vyhovieť, a žalobu mal zamietnuť.“*. Sťažovateľ v odvolaní ďalej poukázal na to, že *„povinnosť vrátiť zálohu je preto potrebné uložiť v primeranej výške, po zohľadnení hodnoty zabudovaných vecí, tak, aby ani na strane žalobkyne nevzniklo bezdôvodné obohatenie“*. *Sťažovateľ navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.*

Krajský súd v rámci preskúmania postupu a rozsudku okresného súdu konštatoval, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a vo svojom rozsudku v plnej miere vychádzal zo skutkových zistení okresného súdu.

Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu je zrejmé, že okresný súd zisťoval skutkový stav vypočutím účastníkov, svedkov, listinnými dôkazmi – zmluvou o dielo č. 1/2006

z 18. mája 2006, rozpočtom z č. l. 10, projektovou dokumentáciou k zmluve o dielo z júna 2005, fotokópiami peňažných platieb navrhovateľky na opravu strechy, znaleckým posudkom č. 86/2006, písomným vyjadrením spoločnosti B. z 19. júla 2006 a inými listinnými dôkazmi.

Krajský súd na základe skutkového stavu zisteného okresným súdom konštatoval, že okresný súd „*vyvodil správny právny záver, keď konštatoval, že žalobkyňa ako objednávateľ si dôvodným odstúpením od zmluvy v dôsledku vadného plnenia zo strany žalovaného ako zhotoviteľa dôvodne uplatnila nárok zo zodpovednosti žalovaného za vady diela podľa § 436 ods. 1 písm. d/ Obch. zák. s poukazom na ust. § 564 veta prvá Obch. zák..*

Pokiaľ však prvostupňový súd priznal žalobkyni nárok na zaplatenie žalobou uplatnenej pohľadávky nie titulom náhrady škody podľa § 436 ods. 4 Obch. zák., vzniknutej vynaložením nákladov na odstránenie vadného plnenia, ale titulom vrátenia plnenia po dôvodnom odstúpení od zmluvy o dielo s poukazom na ust. § 440 ods. 2 Obch. zák., v zmysle ktorého žalovaný nárok nebolo možné dosiahnuť z iného titulu ako uplatnením niektorého z nárokov z väd podľa § 436 a § 437 Obch. zák., s týmto názorom sa odvolací súd nestotožnil.“

Krajský súd aplikoval § 436 ods. 1 a 4 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak je dodaním tovaru s vadami porušená zmluva podstatným spôsobom (§ 345 ods. 2), môže kupujúci:

- a) požadovať odstránenie väd dodaním náhradného tovaru za vadný tovar, dodanie chýbajúceho tovaru a požadovať odstránenie právnych väd,
- b) požadovať odstránenie väd opravou tovaru, ak sú vady opraviteľné,
- c) požadovať primeranú zľavu z kúpnej ceny alebo
- d) odstúpiť od zmluvy.

Popri nárokoch ustanovených v odseku 1 má kupujúci nárok na náhradu škody, ako aj na zmluvnú pokutu, ak je dojednaná.

Krajský súd v tejto súvislosti uviedol:

„Z citovaných ustanovení vyplýva, že uspokojenie nárokov zo zodpovednosti za vady tovaru nemusí viesť k vysporiadania celej majetkovej ujmy v dôsledku dodávky vadného

plnenia. Zákonná úprava obsiahnutá v ust. § 436 ods. 4 Obč. zák. preto umožňuje popri nárokoch z väd plnenia aj domáhať sa aj náhrady škody.

V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobkyňa si uplatnila právo na náhradu škody vo výške 4 913,93 eur s prísl. (148 037,- Sk) vzniknutej vynaložením nákladov na odstránenie väd vzniknutých v dôsledku nekvalitne a neodborne vykonaných prác žalovaným ako zhotoviteľom diela. Rozsah škôd spôsobených žalovaným pri výstavbe krovu rodinného domu žalobkyne bol stanovený znaleckým posudkom Ing. V. B. č. 86/2006, podľa ktorého výška nákladov na opravu vadne zhotoveného krovu predstavovala 148 037,- Sk (4 913,93 eur), z ktorej suma 4 736,- Sk činila cenu prác spojených s opravou železobetónových prvkov vonkajšieho schodišťa a suma 143 301,- Sk predstavovala práce spojené s demontážou a výmenou drevenej konštrukcie krovu v súlade s projektovou dokumentáciou. Znalec totiž konštatoval disproporcie medzi projektovou dokumentáciou a skutočnou realizáciou krovu, zistil rôzne závažne pochybenia na krove, ktoré posúdil ako podstatné a neopraviteľné a konštatoval hrubý nesúlad medzi projektovou dokumentáciou a skutočným prevedením prác, ktorý by mohol spôsobiť nedostatočnú pevnosť krovu a následné poprehýbanie strešných plôch. Skutočnosť, že žalovaný vyhotovil krov v rozpore s technickými požiadavkami, vyplynulo aj z písomného stanoviska spoločnosti B. zo dňa 19.7.2006.

Žalobkyňa preukázala predložením relevantných listinných dôkazov svoj nárok na náhradu škody uplatnenej v zmysle § 436 ods. 4 Obch. zák. popri zvolenému nároku z väd odstúpením od zmluvy. Nešlo pritom o vrátenie zálohy poskytnutej na zhotovenie diela, ale o náhradu nákladov vynaložených navyše, v súvislosti s odstránením vadného plnenia, tak, ako to vyplýva zo záverov znaleckého posudku Ing. V. B.. Ak by žalovaný dielo (zhotovenie krovu) vykonal riadne, v súlade s projektovou dokumentáciou a technickými normami, nebolo by potrebné rozobratie krovu, nahradenie jednotlivých prvkov krovu v predpísaných parametroch a následne jeho nové zhotovenie.

Pokiaľ žalovaný argumentoval tým, že žalobkyňa nemá právo požadovať plnenie titulom náhrady škody, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo/2679/2008, v ktorom sa podľa jeho názoru riešil skutkovo a právne podobný prípad, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v preskúmvanej veci ide o úplne iný skutkový stav. Zásadný rozdiel v skutkovom stave v preskúmvanej veci oproti skutkovému

stavu zistenému v citovanom rozhodnutí NS ČR spočíva v tom, že tu žalobkyňa platne odstúpila od zmluvy o dielo, čím si zvolila a aj uplatnila jeden z nárokov z vad diela upravených v ust. § 436 ods. 1 Obeh. zák.. Naproti tomu v citovanom rozhodnutí NS ČR sa konštatuje, že k odstúpeniu od zmluvy, ale ani k uplatneniu iných nárokov z vad nedošlo a záväzkový vzťah účastníkov ďalej trval, v dôsledku čoho neboli splnené zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu. Ako vyplýva z citovaného rozhodnutia NS ČR, pokiaľ v dobe trvania záväzku medzi účastníkmi (žalobkyňou a žalovanou) žalobkyňa uzavrela zmluvu o dielo na jeho dokončenie s ďalším subjektom, nemohla dohodnúť cenu diela s ďalším subjektom (za jeho dokončenie) požadovať titulom náhrady škody od žalovanej, ktorá mala ako zhotoviteľka povinnosť sama dielo dokončiť.

Je nesporné, že o vyššie uvedený prípad v predmetnej veci nejde. Žalobkyňa od zmluvy platne odstúpila, záväzkový vzťah medzi ňou a žalobcom zanikol a pokiaľ jej vadným plnením zo strany žalovaného vznikla škoda v súvislosti s odstránením vad a uvedením veci do stavu spôsobilého na riadne užívanie, ustálená a vyčíslená znaleckým posudkom, za túto škodu žalovaný nesporne zodpovedá s poukazom na ust. § 436 ods. 4 Obeh. zák.

Záver súdu prvého stupňa v tom smere, že žalobkyňi síce patrí žalobou uplatnená pohľadávka, nie však titulom náhrady škody, ale titulom vrátenia časti zálohy v žalovanej výške po odstúpení od zmluvy, nie je správny. Prvostupňový súd, hoci dostatočne zistil skutkový stav veci, príslušné ustanovenie právneho predpisu (§ 436 ods. 4 Obeh. zák.) nesprávne vyložil, keď konštatoval, že v predmetnej veci ide o nárok, ktorý možno dosiahnuť uplatnením nárokov z vad tovaru (§ 436 a § 437 Obeh. zák.). Nesprávny výklad citovaných ustanovení však nič nemení na vecnej správnosti napadnutých výrokov rozsudku, preto odvolací súd rozsudok v napadnutej časti prisúdenej istiny s príslušenstvom a trov konania potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s .p.“

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že právne závery krajského súdu vyplývajú zo skutkového stavu zisteného okresným súdom. Skutkové zistenia sa vo vzťahu k predmetu konania javia ako relevantné a poskytujú primeraný podklad pre aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb.) o zodpovednosti za škodu. Preukázané skutkové okolnosti umožňujú urobiť závery o základných predpokladoch

uplatnenia zodpovednosti za škodu, teda o protiprávnom úkone (porušení právnej povinnosti), o vzniku škody a o príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou. Dôvody, na ktorých založil krajský súd svoje rozhodnutie, nie sú podľa názoru ústavného súdu rozporné alebo svojvoľné. Hodnotenia dôkazov nevykazujú žiadne odchýlky od pravidiel logického uvažovania, ktoré by vyústili do nezrozumiteľného alebo nejasného záveru. Analýzou rozhodnutia krajského súdu a jeho odôvodnenia dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd sa zaoberal aj námietkami sťažovateľa.

Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu nie je prejavom svojvôle, teda nie je arbitrárne a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Podľa názoru ústavného súdu rozsudok krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje a na jeho meritórne preskúmanie preto ústavný súd nie je oprávnený. Vzhľadom na uvedené nemá ústavný súd žiaden dôvod spochybňovať závery, ku ktorým krajský súd dospel. Závery krajského súdu a jeho rozhodnutie nemožno z ústavného hľadiska považovať za neudržateľné a neospravedliteľné.

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (II. ÚS 4/94, mutatis mutandis I. ÚS 8/96, II. ÚS 3/97).

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa k obsahu znaleckého posudku zadováženého navrhovateľkou a k spôsobu vyčíslenia vzniknutej škody znalcom, je potrebné uviesť, že sťažovateľ mal možnosť uplatniť svoje procesné právo účastníka konania vyjadriť

sa ku všetkým dôkazom, ktoré sa v konaní vykonali (§ 123 Občianskeho súdneho poriadku). Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť uvedeného znaleckého posudku. Obsah námietok sťažovateľa proti znaleckému posudku nemá taký charakter, ktorý by indikoval ústavne neudržateľné vyhodnotenie tohto dôkazného prostriedku krajským súdom.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia porušenia označeného základného práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2010